

Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (seitsmes koda)

14. september 2023*

Eelotsusetaotlus – Õigusalane koostöö tsiviilasjades – Kohtualluvus ning kohtuotsuste täitmine tsiviil- ja kaubandusajades – Määrus (EL) nr 1215/2012 – Valikuline kohtualluvus lepingutega seotud asjades – Artikli 7 punkti 1 alapunkt b – Mõiste „teenuste osutamine“ – Taganemine eellepingust, mis sõlmiti tulevase frantsiisilepingu sõlmimiseks

Kohtuasjas C-393/22,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Nejvyšší soudi (Tšehhi Vabariigi kõrgeim kohus) 5. mai 2022. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 15. juunil 2022, menetluses

EXTÉRIA s.r.o.

versus

Spravime, s.r.o.,

EUROOPA KOHUS (seitsmes koda),

koosseisus: koja president M. L. Arastey Sahún ning kohtunikud F. Biltgen (ettekandja) ja J. Passer,

kohtujurist: M. Campos Sánchez-Bordona,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

arvestades kirjalikku menetlust,

arvestades seisukohti, mille esitasid:

- Spravime,s.r.o., esindaja: *advokát* M. Čajka,
- Tšehhi valitsus, esindajad: M. Smolek ja J. Vlácil,
- Portugali valitsus, esindajad: P. Barros da Costa, S. Duarte Afonso ja J. Ramos,
- Euroopa Komisjon, esindajad: S. Noë ja K. Walkerová,

* Kohtumenetluse keel: tšehhi.

arvestades pärast kohtujuristi ärakuulamist tehtud otsust lahendada kohtuasi ilma kohtujuristi ettepanekuta,

on teinud järgmise

otsuse

- 1 Eelotsusetaotlus käsitleb Euroopa Parlamendi ja nõukogu 12. detsembri 2012. aasta määruse (EL) nr 1215/2012 kohtualluvuse ning kohtuotsuste tunnustamise ja täitmise kohta tsiviil- ja kaubandusajades (ELT 2012, L 351, lk 1; edaspidi „Brüsseli Ia määrus“) artikli 7 lõike 1 punkti b tõlgendamist.
- 2 Taotlus on esitatud Ostravas (Tšehhi Vabariik) asuva EXTÉRIA s.r.o. ja Ivanovices (Slovaki Vabariik) asuva Spravime, s.r.o. vahelises kohtuvaidluses nõude üle tasuda leppetrahv seetõttu, et täitmata jäeti eelleping tulevase frantsiisilepingu sõlmimiseks.

Õiguslik raamistik

- 3 Brüsseli Ia määruse artikli 4 punkt 1 on sõnastatud nii:
„Käesoleva määruse kohaselt esitatakse hagi isikute vastu, kelle alaline elukoht [edaspidi kasutatud täpsemat vastet „harilik viibimiskoht“] on liikmesriigis, selle liikmesriigi kohtutesse sõltumata nende kodakondsusest.“
- 4 Määruse artikli 7 punktis 1 on ette nähtud:
„Isiku vastu, kelle [harilik viibimiskoht] on liikmesriigis, võib esitada hagi teises liikmesriigis:
 - 1) a) lepinguid puudutavates asjades selle paiga kohtusse, kus tuli täita asjaomane kohustus;
 - b) kui ei ole kokku lepitud teisiti, käsitatakse käesoleva sätte kohaldamisel asjaomase kohustuse täitmise kohana:
 - müügi puhul kohta liikmesriigis, kus lepingu kohaselt kaubad üle anti või kus need oleks tulnud üle anda,
 - teenuste osutamise puhul kohta liikmesriigis, kus lepingu kohaselt teenuseid osutati või kus neid oleks tulnud osutada;
 - c) kui alapunkt b ei kohaldu, kohaldatakse alapunkti a;“.

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimus

- 5 Põhikohtuasja hageja, kes osutab nõustamisteenuseid tööohutuse ja töötervishoiu valdkonnas, ja põhikohtuasja kostja sõlmisid 28. juunil 2018 eellepingu tulevase frantsiisilepingu sõlmimiseks (edaspidi „eelleping“), mis võimaldaks kostjal pidada ja juhtida põhikohtuasja hageja frantsiisifiliaale Slovakkias. Eellepingus sisaldus muu hulgas kohustus sõlmida edaspidi frantsiisileping, teatavad lepingutingimused ja samuti põhikohtuasja kostja kohustus teha ettemakse suuruses 20 400 eurot ilma käibemaksuta, ning selle kohustuse täitmata jätmisel oli ette nähtud leppetrahv, mis on võrdne ettemakse summaga (edaspidi „leppetrahv“).

- 6 Ettemakse eesmärk oli tagada nii kõnealune kohustus kui ka kogu eellepingus sisalduva teabe konfidentsiaalsus, mis käsitles põhikohtuasja hageja frantsiisimudeli kontseptsiooni, ja see tuli tasuda kümne päeva jooksul alates eellepingu allkirjastamisest. Veel oli eellepingus ette nähtud põhikohtuasja hageja õigus lepingust taganeda, kui põhikohtuasja kostja ei tee tähtaja jooksul kokkulepitud ettemakset.
- 7 Eelleping nägi ette Tšehhi õiguse kohaldamise, kohtualluvuse kokkulepet siiski ei sõlmitud.
- 8 Väites, et põhikohtuasja kostja ei ole täitnud oma kohustust tasuda ettemakse, taganes põhikohtuasja hageja eellepingust ja nõudis leppetrahvi tasumist.
- 9 Selleks algatas ta Okresní soud v Ostravě (Ostrava piirkondlik kohus, Tšehhi Vabariik) Euroopa maksekäsu menetluse.
- 10 See kohus lükkas 17. detsembri 2020. aasta kohtumäärusega tagasi põhikohtuasja kostja esitatud vastuväite, et asi ei allu Tšehhi kohtutele, ning leidis, et kõnealuse vaidluse lahendamise allub Brüsseli Ia määruse artikli 7 punkti 1 alapunkti a alusel talle, sest vaidluse ese kõnealuse sätte tähenduses oli kohustuse täitmine, konkreetsemalt kohustus maksta leppetrahv, mis tuli täita põhikohtuasja hageja asukohas.
- 11 Selle kohtumääruse peale esitatud apellatsioonkaebuses väitis põhikohtuasja kostja, et asi allub Slovakkia kohtutele, sest kuigi leppetrahviga tagatud kohustus tulenes eellepingust, oli see siiski seotud kauba valmistamise ja üleandmise kohaga selle frantsiisilepingu raames, mille oleks pidanud sõlmima.
- 12 Krajský soud v Ostravě (maakonnakohus Ostravas, Tšehhi Vabariik) apellatsiooniastme kohtuna jättis 16. veebruari 2021. aasta kohtumäärusega esimese astme kohtu otsuse muutmata, asudes seisukohale, et hagi ese on õigus nõuda leppetrahvi tasumist, sest põhikohtuasja kostja ei täitnud eellepingu tingimusi ja järelikult ei ole hagi ese seotud kauba valmistamise või üleandmisega, mistõttu Brüsseli Ia määruse artikli 7 punkti 1 alapunkt b ei ole kohaldatav. Seega tuleb kohtualluvus kindlaks määrata vastavalt kõnealuse määruse artikli 7 punkti 1 alapunktile a, mille kohaselt allub kohtuasi selle paiga kohtule, kus tuli täita asjaomane kohustus, kusjuures see paik tuleb kindlaks määrata vastavalt asja menetleva kohtu asukohariigi õigusele, käesoleval juhul Tšehhi õigusele.
- 13 Põhikohtuasja kostja esitas selle kohtumääruse peale kassatsioonkaebuse Nejvyšší soudile (kõrgeim kohus, Tšehhi Vabariik), kes on eelotsusetaotluse esitanud kohus, väites, et leppetrahvi tasumise nõude laadi ei ole õigesti hinnatud.
- 14 Osutades Euroopa Kohtu väljakujunenud praktikale mõiste „lepinguid puudutavad asjad“ tõlgendamise kohta (17. juuni 1992. aasta kohtuotsus Handte, C-26/91, EU:C:1992:268, punkt 15, ja 15. juuni 2017. aasta kohtuotsus Kareda, C-249/16, EU:C:2017:472, punkt 30), järeltab see kohus, et tema menetluses olev vaidlus, mis käsitleb õigust nõuda leppetrahvi tasumist, sai alguse eellepingust, mistõttu kuulub see vaidlus mõiste „lepinguid puudutavad asjad“ alla Brüsseli Ia määruse artikli 7 punkti 1 tähenduses.
- 15 Kuna eelotsusetaotluse esitanud kohtu arvates ei ole see õigus seotud kauba valmistamise või üleandmisega, tuleb artikli 7 punkti 1 alapunkti b esimene taane jätta kohe kohaldamata.

- 16 Seega tuleb analüüsida, ega tegemist ei ole „teenuste osutamisega“ seotud õigusega nimetatud artikli 7 punkti 1 alapunkti b teise taande tähenduses.
- 17 Eelotsusetaotluse esitanud kohus märgib, et rahvusvahelise kohtualluvuse kindlaksmääramiseks on mõeldavad kaks varianti: üks võimalus on kvalifitseerida eelleping eraldiseisvaks lepinguks, teine võimalus oleks määrata eellepingust tulenevate õiguste laad kindlaks sõlmitava lepingu laadi alusel.
- 18 Eelotsusetaotluse esitanud kohtu arvates ei kujuta pelk eellepingu sõlmimine endast Euroopa Kohtu praktikat arvestades teenuste osutamist, mis on liidu õiguses määratletud autonoomse mõistena kui leping, mis hõlmab tasu eest toimingute tegemist teise isiku kasuks (vt selle kohta 23. aprilli 2009. aasta kohtuotsus Falco Privatstiftung ja Rabitsch, C-533/07, EU:C:2009:257; 14. juuli 2016. aasta kohtuotsus Granarolo, C-196/15, EU:C:2016:559, ja 25. märtsi 2021. aasta kohtuotsus Obala i lučice, C-307/19, EU:C:2021:236), mistõttu Nejvyšší soud (kõrgeim kohus) kaldub järeldama, et see eelleping ei kuulu Brüsseli Ia määruse artikli 7 punkti 1 alapunkti b teise taande kohaldamisalasse.
- 19 Järelikult tuleb vastavalt artikli 7 punkti 1 alapunktile c – mille kohaselt kohaldatakse artikli 7 punkti 1 alapunkti a, kui sama artikli 7 punkti 1 alapunkt b ei kohaldu – kohtualluvus kindlaks määrata asjaomase kohustuse täitmise koha järgi.
- 20 Kuna Euroopa Kohus ei ole veel sõnaselgelt käsitlenud küsimust, kas *pactum de contrahendo*'t võib pidada „teenuste osutamise lepinguks“, siis esineb mõistlik kahtlus selles, kuidas õigesti tõlgendada Brüsseli Ia määruse artikli 7 punkti 1 alapunkti b.
- 21 Nendel asjaoludel otsustas Nejvyšší soud (kõrgeim kohus) menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmise eelotsuse küsimuse:

„Kas [Brüsseli Ia määruse] artikli 7 punkti 1 alapunkti b tuleb tõlgendada nii, et mõiste „teenuste osutamise leping“ hõlmab ka eellepingut (*pactum de contrahendo*), mille alusel pooled on võtnud endale kohustuse sõlmida selle sätte tähenduses leping teenuste osutamiseks?“

Eelotsuse küsimuse analüüs

- 22 Oma eelotsuse küsimusega soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt teada, kas Brüsseli Ia määruse artikli 7 punkti 1 alapunkti b tuleb tõlgendada nii, et eelleping tulevase frantsiisilepingu sõlmimiseks, milles sisaldub kohustus tasuda leppetrahvi selle eellepingu täitmata jätmise eest – kusjuures see on lepinguline kohustus, mille rikkumine on hagi alus –, kuulub mõiste „teenuste osutamise“ leping alla kõnealuse sätte tähenduses.
- 23 Kõigepealt tuleb meelde tuletada, et kuna Brüsseli Ia määrusega tunnistati kehtetuks ja asendati nõukogu 22. detsembri 2000. aasta määrus (EÜ) nr 44/2001 kohtualluvuse ja kohtuotsuste täitmise kohta tsiviil- ja kaubandusajades (EÜT 2001, L 12, lk 1; ELT eriväljaanne 19/04, lk 42), millega asendati 27. septembri 1968. aasta Brüsseli konventsioon kohtualluvuse ja kohtuotsuste täitmise kohta tsiviil- ja kaubandusajades (EÜT 1972, L 299, lk 32), kehtib Euroopa Kohtu tõlgendus määruse nr 44/2001 kohta ka Brüsseli Ia määruse suhtes, kui nende liidu õigusaktide sätteid võib pidada samaväärseks. Nii on see eeskätt määruse nr 44/2001 artikli 5 punkti 1 ja Brüsseli Ia määruse artikli 7 punkti 1 puhul (vt selle kohta 8. mai 2019. aasta kohtuotsus Kerr, C-25/18, EU:C:2019:376, punktid 19 ja 20 ning seal viidatud kohtupraktika).

- 24 Brüsseli Ia määruse artikli 7 punkti 1 alapunkti b teise taande kohta tuleb tõdeda, et selle sõnastus eraldi võetuna ei võimalda esitatud küsimusele vastata, sest kõnealusessättes ei ole määratletud teenuste osutamise lepingu mõistet (vt selle kohta 23. aprilli 2009. aasta kohtuotsus Falco Privatstiftung ja Rabitsch, C-533/07, EU:C:2009:257, punkt 19).
- 25 Väljakujunenud kohtupraktika järgi tuleb mõisteid „lepinguid puudutavad asjad“ ja „teenuste osutamine“ – mida on nimetatud vastavalt Brüsseli Ia määruse artikli 7 punkti 1 alapunktis a ja artikli 7 punkti 1 alapunkti b teises taandes – tõlgendada autonoomselt, võttes peamiselt arvesse selle määruse ülesehitust ja eesmärke, et tagada määruse ühetaoline kohaldamine kõigis liikmesriikides. Seega ei saa neid mõista kui viidet kvalifikatsioonile, mille kohaldatav riigisisene õigus annab liikmesriigi kohtus käsitletavale õigussuhtele (vt selle kohta 14. juuli 2016. aasta kohtuotsus Granarolo, C-196/15, EU:C:2016:559, punkt 19 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 26 Väärrib meelde tuletamist, et Brüsseli Ia määruse eesmärk on ühtlustada kollisiooninormid kohtualluvuse kohta tsiviil- ja kaubandusasjades hästi etteaimatavate kohtualluvuse eeskirjade abil ning sellega taotletakse seega õiguskindluse eesmärki, mille sisu on Euroopa Liidus elavate isikute õigusliku kaitse tugevdamine, võimaldades korraga nii hagejal raskusteta kindlaks teha kohtu, kuhu ta võib pöörduda, kui ka kostjal mõistlikult ette näha, millisesse kohtusse teda võidakse kaevata (vt selle kohta 14. juuli 2016. aasta kohtuotsus Granarolo, C-196/15, EU:C:2016:559, punkt 16 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 27 Peale selle ilmneb väljakujunenud praktikast, et Brüsseli Ia määruse II peatükis sätestatud ühine kohtualluvuse süsteem põhineb määruse artikli 4 lõikes 1 toodud üldpõhimõttel, mille kohaselt esitatakse hagi isikute vastu, kelle harilik viibimiskoht on liikmesriigis, selle liikmesriigi kohtutesse sõltumata nende kodakondsusest. Määruse II peatüki 2. jaos on toodud erandid kostja viibimiskohajärgse kohtualluvuse üldpõhimõttest, nähes ette teatava hulga valikulise kohtualluvuse norme, mille hulgas on ka määruse artikli 7 punktis 1 sätestatud kohtualluvus (vt selle kohta 14. juuli 2016. aasta kohtuotsus Granarolo, C-196/15, EU:C:2016:559, punkt 17 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 28 Kõnealusessättes tuleb märkida, et neid Brüsseli Ia määruses ette nähtud valikulise kohtualluvuse eeskirju tuleb tõlgendada kitsalt ja tõlgendus ei tohi minna kaugemale nimetatud määruses sõnaselgelt ette nähtud juhtudest (8. mai 2019. aasta kohtuotsus Kerr, C-25/18, EU:C:2019:376, punkt 22 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 29 Brüsseli Ia määruse artikli 7 punktis 1 sätestatud reegel, mis käsitleb valikulist kohtualluvust lepingutega seotud asjades, vastab läheduse eesmärgile ning seda põhjendab tihe seos konkreetse lepingu ja selle üle otsust langetava kohtu vahel. Seega täiendab käesoleva kohtuotsuse punktis 27 nimetatud üldreeglit, mille järgi on kohtualluvus kostja hariliku viibimiskoha kohtutel, valikulise kohtualluvuse reegel lepinguid puudutavates asjades, mille kohaselt võib kostja kutsuda ka selle paiga kohtusse, kus tuli täita asjaomane kohustus (vt selle kohta 23. aprilli 2009. aasta kohtuotsus Falco Privatstiftung ja Rabitsch, C-533/07, EU:C:2009:257, punktid 24 ja 25).
- 30 Mis puudutab teenuste osutamise lepingust tulenevate lepinguliste kohustuste täitmist, siis Brüsseli Ia määruse artikli 7 punkti 1 alapunkti b teises taandes on selle lepinguga seotuse kriteeriumi autonoomselt määratletud kui kohta liikmesriigis, kus lepingu kohaselt teenuseid osutati või kus neid oleks tulnud osutada, et tugevdada kohtualluvuse eeskirjade ühtlustamise ja etteaimatavuse eesmärke ning seega õiguskindlust. Seda iseseisva seotuse tingimust kohaldatakse kõigi nõuete suhtes, mis põhinevad samal teenuste osutamise lepingul (vt selle kohta 23. aprilli

2009. aasta kohtuotsus Falco Privatstiftung ja Rabitsch, C-533/07, EU:C:2009:257, punktid 26 ja 27, ning 11. märtsi 2010. aasta kohtuotsus Wood Floor Solutions Andreas Domberger, C-19/09, EU:C:2010:137, punkt 23).

- 31 Neid kaalutlusi silmas pidades tuleb kindlaks teha, kas niisugune kohustus tasuda leppetrahvi eellepingu täitmata jätmise eest, nagu on kõne all põhikohtuasjas, kuulub mõiste „teenuste osutamine“ alla Brüsseli Ia määruse artikli 7 punkti 1 alapunkti b teise taande tähenduses.
- 32 Kõigepealt tuleb tõdeda, et pooltele siduvad kohustused, mis tulenevad sellise eellepingu tingimustest, nagu on kõne all põhikohtuasjas, kuuluvad „lepinguid puudutavate asjade“ mõiste alla Brüsseli Ia määruse artikli 7 punkti 1 alapunkti a tähenduses.
- 33 Seejärel olgu märgitud, et kuigi Brüsseli Ia määruse artikli 7 punkti 1 alapunktis a on kohtualluvus lepinguid puudutavates asjades määratud kindlaks selle paiga alusel, kus tuli täita asjaomane kohustus, on artikli 7 punkti 1 alapunktis b kauba müügi ja teenuste osutamise puhul kehtestatud erilised seotuse tingimused, määrates täitmise kohaks liikmesriigi, kus lepingu kohaselt kaubad üle anti või kus need oleks tulnud üle anda, ja liikmesriigi, kus lepingu kohaselt teenuseid osutati või kus neid oleks tulnud osutada.
- 34 Teiseks nähtub kohtupraktikast konkreetselt lepingu kvalifitseerimise kohta „teenuste osutamise lepinguna“, et mõiste „teenused“ nimetatud artikli 7 punkti 1 alapunkti b teise taande tähenduses eeldab, et vähemalt see lepingupool, kes teenust osutab, sooritab tasu eest mingi kindla tegevuse (vt eelkõige 23. aprilli 2009. aasta kohtuotsus Falco Privatstiftung ja Rabitsch, C-533/07, EU:C:2009:257, punkt 29, ning 15. juuni 2017. aasta kohtuotsus Kareda, C-249/16, EU:C:2017:472, punkt 35).
- 35 Selles määratluses sisalduva esimese kriteeriumi ehk tegevuse toimumise kohta on Euroopa Kohus täpsustanud, et see nõuab toimingute tegemist ja välistab lihtsa tegevusest hoidumise. Lepingu puhul, mille ese on see, et üks pool müüb teise poole tooteid, on Euroopa Kohus otsustanud, et kõnealune kriteerium vastab selle poole tehtavale iseloomulikule sooritusele, kes turustamist tagades osaleb asjasse puutuvate toodete leviku edendamises (vt eelkõige 19. detsembri 2013. aasta kohtuotsus Corman-Collins, C-9/12, EU:C:2013:860, punkt 38, ja 14. juuli 2016. aasta kohtuotsus Granarolo, C-196/15, EU:C:2016:559, punkt 38).
- 36 Mis puudutab teist kriteeriumi ehk tasu tegevuse eest, siis tuleb rõhutada, et seda ei saa käsitada kitsas tähenduses teatava rahasumma maksmisena, sest asjaolu, et saadakse kasu kõikidest eelistest, mis kujutavad endast majanduslikku väärtust, võib kujutada endast tasu (vt eelkõige 19. detsembri 2013. aasta kohtuotsus Corman-Collins, C-9/12, EU:C:2013:860, punkt 39, ja 14. juuli 2016. aasta kohtuotsus Granarolo, C-196/15, EU:C:2016:559, punkt 40).
- 37 Kuigi selle frantsiisilepingu ese, mis oleks tulnud sõlmida pärast eellepingu sõlmimist, vastab täielikult käesoleva kohtuotsuse punktides 35 ja 36 nimetatud kahele kriteeriumile, ei ole see nii kõnesoleva eellepingu puhul, mille eesmärk oli tulevase frantsiisilepingu sõlmimine ja eellepingus sisalduva teabe konfidentsiaalsuse säilitamine. Lisaks ei saa leppetrahvi maksmist tasuks pidada, kui lepingupool ei ole realselt tegutsenud.
- 38 Kuivõrd eelleping ei nõua mingi toimingu tegemist ega tasu maksmist, ei saa sellest eellepingust tulenevad kohustused – eelkõige kohustus tasuda leppetrahvi – kuuluda mõiste „teenuste osutamine“ alla Brüsseli Ia määruse artikli 7 punkti 1 alapunkti b teise taande tähenduses.

- 39 Seda järeldust ei sea kahtluse alla argument, et leppetrahvi tasumise kohustus on tihedalt seotud sõlmitava frantsiisilepinguga, mille kohaselt oleks võimalik kindlaks teha koht, kus asjaomaseid teenuseid oleks tulnud osutada.
- 40 Niisugune argument ei ole vastuolus mitte ainult nõudega tõlgendada Brüsseli Ia määruses ette nähtud valikulise kohtualluvuse eeskirju kitsalt, nagu on tõdetud käesoleva kohtuotsuse punktis 28, vaid ka etteaimatavuse ja õiguskindluse eesmärkidega, millele on viidatud selle kohtuotsuse punktides 26 ja 30.
- 41 Viimasena tuleb märkida, et Brüsseli Ia määruse artikli 7 punkti 1 süsteemist nähtub, et liidu seadusandja on erineva kohtualluvuse eeskirjad võtnud vastu ühelt poolt müügilepingute ja teenuste osutamise lepingute kohta ning teiselt poolt kõigi teiste lepingute kohta, mille suhtes ei ole selle määrusega kehtestatud erinorme (vt selle kohta 23. aprilli 2009. aasta kohtuotsus Falco Privatstiftung ja Rabitsch, C-533/07, EU:C:2009:257, punkt 42).
- 42 Olgu korratud, et Brüsseli Ia määruse artikli 7 punkti 1 alapunktis c on ette nähtud, et „kui alapunkt b ei kohaldu, kohaldatakse alapunkti a“.
- 43 Laiendades Brüsseli Ia määruse artikli 7 punkti 1 alapunkti b teise taande kohaldamisala nii, et selle alla kuuluks iga tulevase teenuste osutamise lepinguga seotud eelleping, hiilitaks aga mööda liidu seadusandja tahtest ning kahjustataks artikli 7 punkti 1 alapunktide c ja a soovitatavat toimet (vt selle kohta 23. aprilli 2009. aasta kohtuotsus Falco Privatstiftung ja Rabitsch, C-533/07, EU:C:2009:257, punkt 43).
- 44 Eeltoodud kaalutlusi arvestades tuleb esitatud küsimusele vastata, et Brüsseli Ia määruse artikli 7 punkti 1 alapunkti b tuleb tõlgendada nii, et eelleping tulevase frantsiisilepingu sõlmimiseks, milles sisaldub kohustus tasuda leppetrahvi selle eellepingu täitmata jätmise eest – kusjuures see on lepinguline kohustus, mille rikkumine on hagi alus –, ei kuulu mõiste „teenuste osutamise“ leping alla kõnealuse sätte tähenduses. Niisugusel juhul määratakse nõude, mille alus on kõnealune kohustus, kohtualluvus vastavalt määruse artikli 7 punkti 1 alapunktile a kindlaks kohustuse täitmise paiga järgi.

Kohtukulud

- 45 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus pooleli oleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse liikmesriigi kohus. Euroopa Kohtule seisukohtade esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (seitsmes koda) otsustab:

Euroopa Parlamendi ja nõukogu 12. detsembri 2012. aasta määruse (EL) nr 1215/2012 kohtualluvuse ning kohtuotsuste tunnustamise ja täitmise kohta tsiviil- ja kaubandusasjades artikli 7 punkti 1 alapunkti b

tuleb tõlgendada nii, et

eelleping tulevase frantsiisilepingu sõlmimiseks, milles sisaldub kohustus tasuda leppetrahvi selle eellepingu täitmata jätmise eest – kusjuures see on lepinguline kohustus, mille rikkumine on hagi alus –, ei kuulu mõiste „teenuste osutamise“ leping alla kõnealuse sätte

tähenduses. Niisugusel juhul määratakse nõude, mille alus on kõnealune kohustus, kohtualluvus vastavalt määruse artikli 7 punkti 1 alapunktile a kindlaks kohustuse täitmise paiga järgi.

Allkirjad